

На данашњи дан, 2011. године, убијен је Моамер Гадафи, либијски вођа који се на челу те земље налазио преко четири деценије, од 1969. до 2011.

Војни официр по образовању, Гадафи је владао Либијом 42 године, а дошао је на власт 1969. године када је уз помоћ Савеза слободних официра извршио пуч и срушио краља Идриза. Одмах након тога, преименовао је државу у Социјалистичку народну либијску арапску џамахирију и успоставио социјалистички режим, какав до тада није виђен.

Систем се заснивао делимично на арапском национализму и "директној демократији". Тачније, пропагирао је политички систем народних конгреса и народних комитета као директну демократију без парламентаризма. Ово устројство је називао исламски социјализам који је подразумевао и приватно власништво над малим предузећима, док је влада контролисала велике фирме.

До последњег дана владавине инсистирао је на прављењу уније афричких земаља, нешто попут ЕУ.

Иако представљен као бескрупулозан диктатор Моамер ел Гадафи је од Либије, која је била једна од најсиромашнијих земаља, створио нацију са највишим стандардом у Африци.

Према систему који је Гадафи развио доласком на власт, образовање и здравствена заштита су били бесплатни у Либији. Пре доласка Гадафија на власт, само 25 одсто становништва било је писмено. Данас 83 одсто Либијаца чита и пише, а 25 одсто има факултетску диплому.

Уколико би неки грађанин одабрао да се бави земљорадњом, од државе би добио кућу са земљом, пољопривредну опрему, семе и говеда, како би започео бизнис и све то бесповратно.

Мало је познато да у Либији нису постојали рачуни за струју, а нису постојале ни камате на кредите у банкама које су све биле државне.

Гадафију је највише замерано да крши људска права у Либији, а мало је познато да је наредио да док год сваки Либијац не добије кућу неће ни његова породица. Тако је Гадафијев отац преминуо, а да је још увек живео у шатору.

Гадафи је излазио у сусрет младенцима. Тако је сваки млади брачни пар добијао од државе по 50.000 америчких долара како би купио стан и засновао породицу.

Уколико би Либијац пожело да се школује у иностранству или би му било неопходно лечење ван граница земље, имао би новчану помоћ државе која би плаћала све трошкове и још би давала по 2.300 америчких долара за смештај и превоз.

Држава је чак партиципирала и у куповини кола, иначе јефтинијих него у Европи, па је субвенционисла куповину са 50 одсто учешћа. А кад се већ купе кола, са бензином нема проблема јер је гориво у Либији коштало 0,14 долара за литар, што је било јефтиније од воде. И хлеб је био практично бесплатан са ценом од 0,15 долара за 40 векни.

an undying devotion to a cause greater than one's self... [#sacrifice](#) demands the surrender of things we cherish above all else.

[#Martyrs](#)

' Day

[#Oct20](#)

[#martyrdom](#)

[#Gaddafi](#)

[#Libya](#)

[#Anniversary](#)

[#war](#)

[#WarCrimes](#)

[#WarCrime](#)

[#Muammargaddafi](#)

pic.twitter.com/Y5001KNGey

— Hannibal Gaddafi (@GaddafiHannibal) [October 17, 2018](#)

Гадафи је знао да је за пустињску земљу вода најбитнија па је направио велики водовод кроз Сахару који је спојио Триполи, Бенгази и Сирт и тако омогућио несметано снабдевање, али и пораст градске популације. На жалост, током бомбардовања НАТО је добрим делом овај водовод уништио.

Либију је оставио без икаквог спољног дуга са девизним резервама од 150 милијарди долара, које су, истина, са почетком револуције замрзнуте широм света.

Сваки Либијац који није могао да нађе запослење по завршетку школовања добијао је

новчану помоћ у висини плате предвиђене за ту врсту занимања. Док су за свако рођено дете жене добијале по 5.000 америчких долара.

Део новца зарађен продајом нафте, главног извозног артикла земље, сливао се на рачуне свих грађана Либије.

Када је Гадафи дошао на власт, истина превратом, 1969. године, Либија је била једна од најсиромашнијих земаља на свету. Пре него је запао у проблеме са устаницима, Либијци су спадали у народе са највишим стандардом у Африци.

Године 2011. побуњеници који су започели рат у Либији, тражили су да се повуче са

власти и напусти земљу, а Трибунал у Хагу је чак расписао и потерницу за њим због наводних злочина против човечности.

Убијен је 20. октобра 2011. у родном Сирту, а УН су затражиле истрагу о његовом убиству јер се сматрало да је у питању ратни злочин.

Seven years on from Muammar Gaddafi's death, [@AlJazeera World](#) investigates how western governments handed over his opponents for detention and torture by Libyan intelligence <https://t.co/TIMehV6500>
[pic.twitter.com/xtgma6N7Ph](https://t.co/TIMehV6500)

— Al Jazeera English (@AJEnglish) [October 17, 2018](#)

Британски ББЦ објавио је снимак последњих тренутака живота Гадафија у прилогу "Лов на Гадафијев златни пиштољ". На снимку се види разуларена маса која га је тешко мучила, а на крају и убила.

Након његове смрти дошло је до распада Либије, а велики део територије заузела је Исламска држава.

Имао је седморо деце и то 6 синова и ћерку. Најмлађи син Сејф ал Араб ал Гадафи убијен је 30. априла 2011. године током НАТО бомбардовања Триполија, када је страдало и његово троје унучади.

(Курир, Агенције)

Видети још: [На данашњи дан 1943. британски и амерички бомбардери засули Ниш тепих бомбама, убивши више од 250 цивила; Београд ослобођен у Другом светском рату; Рођени Рембо и Бранислав Нушић; Умрли Коча Поповић и Јованка Броз](#)